

راجیا لما لدیک ثوابی ...

و به خاطر بخشاینده‌گی که در آستانت سراغ دارم، پاداش نیک را امیدوارم...

امید به خدا

ذکر این فراز از دعا، در واقع، از شگردهای بنده برای جلب توجه معبود به خویش است. یعنی می‌خواهد عرض کند: من که با هزار امید به تو روی آوردم و به تو دلخوش نمودم، چگونه می‌پسندی، ناامید از در خانه ات بر گردم.

بنابراین، «امید به خداوند» خود، از کلیدهای گشودن در رحمت و اجابت حضرتش به شمار می‌رود.

چنانچه در دعای ابوحمزه ثمالی چنین آمده است: «وَ اَعْلَمُ اَنَّكَ لِلرَّاجِي بِمَوْضِعِ اجَابَةٍ؛ و من می‌دانم که دعای آنان را که به تو امید دارند مستجاب می‌فرمایی». همچنین سالار شهیدان حضرت حسین بن علی علیه السلام در دعای شریف عرفه در مقام امیدواری به محبوب خویش، این گونه مناجات می‌کند: «كَيْفَ تُخَيِّبُ اَمَالِي وَ هَيِّقْدُ وَفَدَّتْ اِلَيْكَ؛ چگونه ناامیدم می‌فرمایی در حالی که به تو امیدوار شدم».

بی‌خودی می‌گفت در پیش خدای کای خدا آخر دری بر من گشای

«رابعه(۱۷)» آنجا مگر بنشسته بود گفت ای غافل کی این در بسته بود؟

عطار

(رابعه: از زنان عارفه و بلند مرتبه قرن دوم هجری)

حوزه نت

